

НАШИТЪ УЧИТЕЛИ

МЛАДИЯТЪ МОНАХЪ

Единъ день въ монастира „Св. Панталеймонъ“ до Преславъ нито единъ отъ братята не се докосналъ до пачето перо. Всички били развълнувани. Идѣли си най-после следъ дълги странствувания най-младитѣ ученици на Кирилъ и Методий. Но не идѣли сами. Водѣлъ ги единъ нѣженъ бледоликъ момъкъ въ монашеско облѣкло.

Срещата била трогателна. Наумъ пригърналъ беднитѣ страдалци и заплакалъ като дете. . .

Развълнуванъ билъ и младиятъ монахъ. Сгушенъ въ единъ жгълъ на приемната килия, той изслушалъ трогателнитѣ разкази на гоститѣ — какъ били отвлѣчени отъ разбойници и продадени на търговци на роби, какъ се скитали немили — недраги по чужди страни. . . И още сжщата вечеръ той се зарекълъ да бжде като ученицитѣ на Кирилъ и Методий твърдъ, да вѣрва въ доброто на своя народъ.

И когато на другия день около стария Наумъ въ монастирската библиотека като пчели въ кошерь се заловили за работа братята, монахътъ разтворилъ най-дебелата гръцка книга. Скоро всички разбрали, че той знае най-добре гръцкия езикъ, че мислитѣ му текатъ най-бързо, че е запознатъ съ цѣлата гръцка книжнина. Затуй често се допитвали до него.

Гледалъ го стариятъ Наумъ и не можалъ да му се нарадва.

— Синко, — казалъ му веднажъ той, — съ тѣзи голѣми знания, съ този ясенъ умъ далече ще отидешъ. Струва ми се, че патриархъ ще ни станешъ.

А момъкътъ го погледналъ съ голѣмитѣ си очи и нищо не казалъ. Защото той знаелъ вече отъ баща си князь Борисъ какъвъ ще стане.

Скоро на единъ голѣмъ всенароденъ съборъ въ Преславъ, Владимиръ, който искалъ да възвърне езическата вѣра на българитѣ, билъ сваленъ отъ престола и върху главата на младия монахъ сложили корона. . . Така, вмѣсто патриархъ, той станалъ царь Симеонъ Велики.